

1

Väzenie sa nesmierne podobalo na temnice z Anastacyinho detstva: tmavé, vlhké a postavené z nepoddajného kameňa presiaknutého špinou a utrpením. Nechýbala ani krv: cítila ju do poslednej kvapky, volala ju od neotesaných kamenných schodov až po fackami očiernené steny, držala sa na hranici jej vnímania ako všadeprítomný tieň.

Stačilo by tak málo – iba myšlienka – a mohla by ju všetku ovládnuť.

Ana pri tej predstave pevnejšie zovrela prstami v rukavici staré kožušiny na svojej kapucni a znova upriamila pozornosť na nič netušiaceho strážcu niekoľko krokov pred sebou. Jeho čižmy z býčej kože, varyški, klopkali pri pravidelných, ráznych krokoch, a ak sa na to sústredila, počula z jeho vreciek tiché cinkanie zlatolistkov, ktorými ho podplatila.

Tentoraz nebola väzenkyňa, ale jeho zákazníčka, a to sladké štrnganie mincí jej neustále pripomínalo, že strážnik je – nateraz – na jej strane.

Napriek tomu nedokázala vo svetle facke, v ktorom sa na stenách naokolo mihotal jeho tieň, nevidieť toto miesto ako zo-

sobnenie svojich nočných môr a nepočuť ten šepot, ktorý sa jej s nimi spájal.

Príšera. Vrahyňa.

Otec by jej povedal, že je to miesto plné démonov, kde držia tých najničomnejších mužov. Dokonca aj teraz, takmer rok po jeho smrti, jej pri predstave, ako by reagoval, keby ju tu videl, vyschlo v ústach.

Vytesnila tieto myšlienky a uprela zrak rovno pred seba. Možno bola príšera a vrahyňa, ale to nemalo nič spoločné s úlohou, ktorá ju čakala.

Prišla sem očistiť svoje meno od obvinenia zo zrady. A celé to záviselo od toho, či nájde istého väzňa.

„Vrávim, že vám nič nedá.“ Šepot sa pri zvuku strážcovho hrubého hlasu vytratil. „Vraj bol na misii zavraždiť niekoho vysokopostaveného, keď ho chytili.“

Rozprával o väzňovi. O jej väzňovi. Ana sa vystrela a poúzila lož, ktorú si dookola nacvičovala. „Povie mi, kde ukryl moje peniaze.“

Strážnik na ňu cez plece vrhol súcitný pohľad. „Radšej by ste mali tráviť čas na nejakom krajšom a slnečnejšom mieste, meya dama. Návštevu v Prízračných vodopádoch si zaplatilo vyše tucet šľachticov a nič im nepovedal. Narobil si mocných nepriateľov, Prešibanec jeden.“

Koniec jeho vety preťalo dlhé, ťahavé kvílenie, výkrik taký mučivý, až Ane na zátylku vstali chĺpky dupkom. Strážcova ruka letela k rukoväti meča. Tvár mu ožiariło svetlo fagle, jedna polovica sa oranžovo mihotala, druhá ostala v tieni. „Cely sú plné spriaznených.“

Ana sa takmer potkla, náhle jej zamrel dych, potom pomaly vydýchla a donútila sa držať krok so strážcom.

Nepokoj jej muselo byť vidieť na tvári, pretože ju strážca rýchlo upokojoval: „Nebojte sa, meya dama. Sme po zuby ozbrojení deys'voškom a spriaznených držíme v špeciálnych čiernokameňových celách. Nepriblížime sa k nim. Tí deimhovovia sú pevne pod zámkom.“

Deimhovovia. Démoni.

V žalúdku sa jej rozlhol nepríjemný pocit, a keď si potiahla kapucňu viac do tváre, zaborila prsty v rukaviciach do dlane. O spriaznených sa zvyčajne hovorilo tlmenými hlasmi a s ustráchanými pohľadmi, ktoré sprevádzali príbehy o hárstke ľudí spojených s určitými elementmi. O príšerách, ktoré vďaka svojej moci dokázali veľké veci. Vládnúť ohňu. Vrháť blesky. Plachtiť vo vetre. Tvarovať telá. A povrávalo sa, že sa nájdú aj takí, ktorých sily prekračovali hranice nášho sveta.

Sily, ktorými by žiaden smrteľník nemal vládnuť. Sily, ktoré patrili buď božstvám, alebo démonom.

Strážca sa na ňu usmieval, možno chcel pôsobiť priateľsky, možno premýšľal, čo môže dievča ako ona, odeté v kožušinách a zamatových rukaviciach – obnosených, no na prvý pohľad kedysi drahých –, robiť v tomto väzení.

Neusmieval by sa, keby vedel, čo je. *Kto* je.

Svet naokolo sa prudko zaostril a prvý raz od vstupu do väzenia sa na strážcu zapozerala. Symbol Cyrilskej ríše – tvár revúceho bieleho tigra – mal hrdo vyrezaný na náprsnom pancieri s prímiesou čiernokameňa. Meč pri boku, taký nabrúsený, že ostrie krájalo aj vzduch, vyrobený z toho istého materiálu ako jeho brnenie – zliatiny kovu a čiernokameňa imúnnej voči silám spriaznených. A napokon jej zrak padol na ampulku zelenkastej tekutiny, ktorá sa mu hompálala z pracky na opasku, so špičkou zahnutou ako hadí zub.

Deys'vošk, alebo voda božstiev, jediný známy jed schopný potlačiť spriaznenosť.

Opäť sa ocitla uprostred svojich nočných môr. Temnice vysekané z chladného čiernokameňa černejšieho ako noc a kostovobiely úsmev jej dozorcu, keď jej lial dolu krkom štiplavý deys'vošk, aby ju očistil od prišernosti, s ktorou sa narodila – strašnej aj na pomery spriaznených.

Príšera.

Ruky v rukaviciach mala klzké od potu.

„Máme na predaj dobré pracovné zmluvy, meya dama.“ Strážcov hlas znel, akoby prichádzal z veľkej diaľky. „Za peniaze, ktoré ste ponúkli za stretnutie s Prešibancom, ste si radšej mali najat' jedného či dvoch spriaznených. Nie sú tu za žiaden vážny zločin, ak by vás to trápilo. Sú to len cudzinci bez papierov. Lacná pracovná sila.“

Srdce jej vynechalo úder.

Počula o týchto nekalých praktikách. Cudzokrajní spriaznení, ktorých prilákali do Cyrílie za vidinou práce, no po príchode ostali vydaní na milosť priekupníkom. Dostali sa k nej dokonca aj povery o strážcoch a vojakoch po celej ríši, ktorých obchodníci so spriaznenými podplácali a zlatolístky sa im liali do vreciek ako voda.

Len nikdy nečakala, že sa s jedným z nich stretne.

Snažila sa, aby sa jej pri odpovedi nechvel hlas: „Nie, ďakujem.“

Musela sa z toho väzenia dostať čo najskôr.

Len s vypätím všetkých síl kládla jednu nohu pred druhú, vystierala chrbát a držala bradu vysoko, presne ako ju učili. Tak ako vždy, keď ju zaslepila hmla strachu, si spomenula na brata – Luka by našiel odvahu, spravil by to pre ňu.

A ona to musela spraviť preňho. Temnice, strážca, šepot a spomienky, ktoré v nej vyvolávali – vydrží to všetko a vydrží to aj stokrát, ak to znamená, že znova uvidí Luku.

Pri myšlienkach naňho ju bolelo srdce, ale jej žal bol ako nekonečná čierna diera. Nemohla sa do nej teraz ponoriť. Nie, keď bola tak blízko k nájdeniu jediného muža, ktorý jej mohol pomôcť očistiť jej meno.

„Ramson Prešibanec,“ vyštekol strážnik a zastal pred celou. „Nieкто za tebou prišiel.“ Zarinčali kľúče a dvere do cely sa so zdráhavým škripaním otvorili. Strážca sa otočil k Ane, zdvihol fakľu a ona videla, ako očami znova prešiel po jej kapucni. „Je dnu. Budem tu – zakričte, keď budete chcieť, aby som vás pustil.“

Ana s hlbokým nádychom nabrala odvalu, vystrela pleciami a vošla do cely.

Ovalil ju horkastý pach zvratkov, smrad ľudských výkalov a potu. V protiľahlom kúte cely sa pri špinavej stene nieкто krčil. Tuniku a nohavice mal roztrhané a zakrvavené, zápästia mal odreté od okov, ktoré ho púťali k stene. Najprv videla len jeho polepené hnedé vlasy, no potom zdvihol hlavu a zbadala bradu zamazanú kúskami jedla a blata, ktorá mu skrývala polovicu tváre.

Toto bol geniálny zločinec, ktorého meno vytĺkla z pier takmer tučta trestancov a podvodníkov? Muž, do ktorého počas uplynulých jedenástich mesiacov vkladala všetky nádeje?

Keď sa však jeho oči prudko upriamili na ňu, stuhla. Bol mladý – oveľa mladší, ako čakala od vychýreného pána ríškeho podsvetia. Žalúdok sa jej od prekvapenia zachvel.

„Prešibanec,“ vyslovila, najprv cvične, potom hlasnejšie: „Ramson Prešibanec. Skutočne sa tak voláš?“

Vážňovi sa zdvihol kútik pier. „Podľa toho, čo si predstavuješ pod slovom *skutočne*. Čo je skutočné a čo nie, sa na miestach ako tieto zvykne meniť.“ Mal príjemný hlas s náznakom výrazného melodického prízvuku cyrilskej šľachty. „Ako sa voláš *ty*, srdiečko?“

Tá otázka ju zaskočila. Ubehol takmer rok, odkedy si vymieňala zdvorilostné frázy s niekým iným okrem May. *Anastacya Mikhailová*, chcela povedať. *Volám sa Anastacya Mikhailová*.

Ibaže to nebola pravda. Tak sa volala korunná princezná Cyrilie, ktorá sa pred jedenástimi mesiacmi utopila v snahe ujsť pred popravou za vraždu a zradu cyrilskej koruny. Anastacya Mikhailová bola duch a príšera, ktorá neexistovala a nikdy ani existovať nemala.

Ana zovrela v ruke sponu kapucne. „To ťa nemá čo trápiť. Ako dlho ti bude trvať, kým niekoho v ríši vypátraš?“

Väzeň sa zasmial. „Koľko mi môžeš zaplatiť?“

„Odpovedz na otázku.“

Naklonil hlavu, ústa mal posmešne vykrivené. „Záleží na tom, koho hľadáš. Možno pár týždňov. Vystopujem tvoju drahú osobu pomocou svojej siete podlých špehov a skazených podvodníkov.“ Odmlčal sa a zopál ruky, pričom reťaze hlasno zaštrngotali. „*Hypoteticky*, prirodzene. Ešte aj *moje* schopnosti majú zvnútra väzenskej cely svoje hranice.“

Začínala mať pocit, akoby kráčala po visutom lane, z ktorého sa po jednom nevhodne zvolenom slove môže zrútiť. Luka ju učil základy rokovania – spomienka na to sa v temnote cely rozžiarila ako svieca. „Nemám niekoľko týždňov,“ vyhlásila. „A nepotrebujem, aby si niečo robil. Potrebujem len meno a miesto.“

„Nechceš toho málo, zlatko.“ Prešibanec sa uškrnul a Ana prižmúrila oči. Z jeho obscénneho tónu a záblesku škodoradosti v očiach bolo jasné, že sa na jej zúfalstve baví, aj keď netuší, kto je a čo tu robí. „Máš šťastie, že ja áno. Uzatvoríme dohodu, srdiečko. Zbav ma týchto pút a som tvoj. Nájdem tvojho pekného princa alebo úhlavného nepriateľa v priebehu dvoch týždňov, či už bude na konci Aramabiskej púšte, alebo v oblakoch Kemeirskej ríše.“

Jeho lenivý tón ju znervózňoval. Vedela si predstaviť, ako to pri týchto prefikovaných zločincoch chodí. Vyhoviete im a oni vás v okamihu bodnú do chrbta.

Nenechá sa nachytať.

Siahla do záhybov svojho obnoseného plášťa a vytiahla kúsok pergamenu. Bola to kópia jednej zo skíc, ktorú spravila v dňoch tesne po otcovej smrti, keď ju uprostred noci prebúdžali nočné mory a tá tvár ju prenasledovala každú chvíľu každého dňa.

Jedným svižným pohybom ho rozvinula.

Dokonca aj v tmenom svetle strážcovej fakle, ktorá sa mihotala za dverami, boli obrysy skice rozpoznateľné – holá hlava a zádumčivé, priveľké oči, ktoré mu dodávali takmer detinský vzhľad. „Hľadám istého muža. Cyrilského alchymistu. Pred časom pôsobil ako medik v Salskoffskom paláci.“ Odmlčala sa a odvážila sa zariskovať. „Povedz mi jeho meno a kde ho nájdem a ja ťa vyslobodím.“

Prešibanec od momentu, ako mu ju ukázala, hľadel na skicu ako vyhladovaný vlk na korisť. Tvár mal chvíľu nehybnú, nečítateľnú.

A potom sa mu rozšírili oči. „*To je on,*“ šepol a Ane pri tých slovách srdce naplnila nádej, akoby po dlhej, predlhej noci začítala teplé lúče slnka.

Konečne.

Konečne.

Jedenásť mesiacov samoty, skrývania sa, tmavých nocí v chladných cyrilských boreálnych lesoch a osamelých dní prečesávania mesta za mestom – jedenásť mesiacov a konečne, *konečne* našla niekoho, kto poznal muža, čo zavraždil jej otca.

Ramson Prešibanec, šepkali barmani, krčmoví povalači a lovci odmien, keď sa vrátili z pátrania po tajomnom alchymistovi s prázdnyimi rukami. *Najmocnejší z pánov cyrilského podsvetia, s najširšími sieťami. Do týždňa by vystopoval aj gužkynského pieskomila, ktorý sa jeho paničke stratil na opačnej strane ríše.*

Možno mali pravdu.

Len s vypätím všetkých síl sa jej neroztriasli ruky. Tak uprene sa sústredila na jeho reakciu, až takmer zabudla dýchať.

Prešibanec nespúšťal zrak z portrétu a zhyponotizovane k nemu vystrel ruku. „Ukáž mi ho.“

S divoko búšiacim srdcom vykročila vpred a mierne sa v tej rýchlosti zatackala. Podržala skicu pred sebou a Prešibanec sa hodnú chvíľu predkláňal a prstom prechádzal po rokraji jej kresby.

A potom sa na ňu vrhol. Jednou rukou jej pevne zovrel zápästie a druhú jej pritlačil k ústam, ešte než stihla vykriknúť. Prudko ju postrčil vpred, zvrchol ju a pritisol si ju tesne k sebe. Keď jej do nosa udel pach jeho špinavých vlasov, z Any sa vydral pridusený hrdelný zvuk. „Nemusí sa to skončiť zle,“ hovoril ticho, jeho predošlú nonšalantnosť vystriedala nástojčivosť. „Kľúče visia vonku pri dverách. Pomôž mi dostať sa odtiaľto a ja ti dám akékoľvek informácie, o komkoľvek len chceš.“

Vykrútila si tvár spod jeho špinavej ruky. „Pusti ma,“ zavrchala a vzpierala sa jeho zovretiu, ale stisk len zosilnel. Takto

zblízka pôsobil nemilosrdný ligot jeho orieškovohnedých očí v svetle fagle zrazu divoko, takmer až šialene.

Ublíži jej.

Preletel ňou strach a panika preťala inštinkt, ktorý nadobudla rokmi tréningu.

Ona mu mohla ublížiť tiež.

Jej spriaznenosť sa prebudila, odpovedala na teplé pulzovanie jeho krvi, prevalila sa ňou a dodala jej silu. Stačilo si zaželať a mohla by mať pod kontrolou každú kvapku krvi v jeho tele.

Nie, pomyslela si Ana. Spriaznenosť použije len vtedy, ak už naozaj nebude mať na výber. Tak ako pri každom spriaznenom, aj jej silu sprevádzali špecifické prejavy. Už pri najmenšom prebudení moci jej sčerveneli dúhovky a stmavli žily na predlaktí – tí, ktorí vedeli, čo majú hľadať, vďaka nim jasne rozoznali, čím je. Spomenula si na strážcu vonku, na zahnutú ampulku s deys'voškom, na zlovestný lesk jeho čiernokameňového meča.

Tak veľmi sa sústredila na potlačenie svojej spriaznenosti, že vôbec nečakala, čo vzápätí prišlo.

Prešibanec švihol rukou a zhodil jej z hlavy kapučňu.

Ana sa od neho odtiahla, ale nedalo sa už nič robiť. Prešibanec jej hľadel do očí a očakávanie na jeho tvári nahradil víťazoslávny výraz. Videl jej karmínové dúhovky, *vedel*, že sa na ne má pozrieť – že má hľadať príznak jej spriaznenosti. Ústa mal vykrivené v úšľabku, dokonca aj keď ju púšťal a kričal: „Spriaznená – *pomoc!*“

Kým si vôbec stihla plne uvedomiť, že sa predsa len nechala nachytať, začula za sebou rúzne kroky.

Ana sa zvrtila. Do cely vbehol strážca, v rukách držal čiernokameňový meč a čepel, na ktorú vyliat deys'vošk, sa vo svetle fakiel zelenkavo leskla.

Uhla sa. Nie dost' rýchlo.

Na predlaktí zacítila ostré bodnutie čepele a zadychčane sa odtackala k opačnej strane cely. Meč jej preťal rukavicu, látka sa rozostúpila a odhalila tenký pramienok krvi.

Svet sa na okamih zúžil na kvapky červenej tekutiny, na krivku, ktorou jej pomaly putovali dole k zápästi, na ich lesk, keď na ne dopadlo svetlo fakiel a zaligotali sa ako rubíny.

Krv. Cítila, ako jej spriaznenosť odpovedá na volanie svojho elementu. Strhla si rukavicu a zasyčala, keď ju rana na vzduchu zaštipala.

Začalo sa to – žily, ktoré sa jej tiahli hore rukou, jej hrboľato navreli a nabrali farbu fialových pomliaždenín. Vedela, ako to vyzerá: hľadievala na seba v zrkadle nepretržite celé hodiny, oči mala opuchnuté od plaču a ruky jej zo snahy vykriabať si žily krvácali.

V temnote k nej doľahol šepot.

Deimhov.

Ana zdvihla zrak a pozrela sa na strážcu práve vo chvíli, keď zdvíhal fakľu.

Ustupoval s tvárou zvráštenou od hrôzy do kúta s Prešibancom a mieril na ňu mečom.

Ana si prešla po rane prstom. Ostala jej na ňom krv so šmuhou zelenkastej tekutiny, ktorá sa s ňou zmiešala.

Deys'vošk. Srdce jej búšilo, myslou sa jej mihali spomienky – temnice, Sadov, ako ju núti prehltnúť horkú tekutinu, slabosť a závrat, ktoré nasledovali. A, neodvratne, prázdnota, ktorá ostala namiesto jej spriaznenosti, akoby prišla o zrak alebo čuch.

Po rokoch, keď v nádeji, že očistí telo od spriaznenosti, píjaval jed, získala proti deys'vošku odolnosť. Zatiaľ čo väčši-

ne spriaznených zamedzil prístup k ich schopnostiam takmer okamžite, Ana mala pätnásť, občas dvadsať minút, kým jej spriaznenosť zmizla. Jej telo sa v zúfalej snahe prežiť prispôsobilo.

„Pohneš sa a seknem ťa znovu,“ zavrčal strážca roztrasene. „Ty špinavá spriaznená.“

Rinčanie kovu, záblesk strapatých hnedých vlasov. Kým stihol hociktorý z nich niečo urobiť, Prešibanec prehodil svoje reťaze okolo strážcovho krku.

Strážca pridusene zalapal po dychu a zašmátral rukami po reťaziach, ktoré sa mu zabárali do hrdla. Z tieňov za ním sa zabelel úsmev Ramsona Prešibanca.

Ana zacítila v hrdle žľč a prešla ňou vlna nevoľnosti, keď sa jej po tele začal šíriť jed. Oprela sa o stenu, na čele sa jej napriek chladu perlil pot.

Prešibanec sa k nej otočil, vzpierajúceho sa strážcu si držal pri tele. Na tvári sa mu usadil výraz predátora, jeho predošlá nonšalantnosť sa vyostřila do vlčieho hladu. „Skúsme si to znova, srdiečko. Kľúče by mali visieť na klincoch pred dverami celý – je to štandardný protokol pred vstupom dnu. K mojim reťaziam patria tie železné vidlicové, štvrté v rade. Vyslobod' ma, oboch nás odtiaľto dostaň bez ujmy na zdraví a môžeme sa porozprávať o tom tvojom alchymistovi.“

Ana potláčala triašku a pohľadom šibala medzi Prešibancom a strážcom. Strážcovi sa vyvracali oči, dusil sa a na ústach sa mu penili sliny.

Vedela, aký je Prešibanec nebezpečný, keď ho sem prišla hľadať. A predsa nečakala, že by väzeň pripútaný ku kameným stenám Prízračných vodopádov zašiel takto ďaleko.

Pustiť ho by bola príšerná, príšerná chyba.

„No tak.“ Prešibancov hlas ju postavil pred strašnú voľbu. „Nemáme veľa času. O nejaké dve minúty tu bude ďalšia zmena. Hodia ťa do jednej z týchto ciel a predajú s nejakou pracovnou zmluvou – a všetci vieme, ako skončíš. A ja budem stále tu.“ Pokrčil plecami a zosilnil zovretie reťaze. Strážca vydul líca. „Ak preferuješ tento scenár, tak musím povedať, že som sklamaný.“

Tiene v miestnosti sa hoj dali a krútili. Ana rýchlo žmurkala, snažila sa upokojiť zrýchlený tep, ktorý nastúpil pri prvom štádiu otravy. Potom prídu zimomriavky a vracanie. A potom ju opustí sila. Jej spriaznenosť bude celý ten čas miznúť ako sviečka, ktorá dohorieva až po koniec knôtu.

Mysli, Ana, prikázala si so zaťatými zubami. Pohľadom šibala po miestnosti.

Mohla toho muža mučiť, kým ešte stále cítila spriaznenosť. Mohla ho nechať krváčať, ublížiť mu, vyhrážať sa mu a dozvedieť sa, kde nájde alchymistu.

V očiach ju zaštipali slzy a zavrela ich, aby zahнала obrazy, ktoré hrozili, že jej zaplavia myseľ. Medzi všetkými jej spomienkami sa našla jedna, ktorá v tom chaose horela jasne ako oheň. *Nie si príšera, sistríka.* Bol to Lukov hlas, pevný a neochvejný. *Tvoja spriaznenosť ťa nedefinuje. Definuje ťa to, ako sa s ňou rozhodneš narábať.*

Presne tak, pomyslela si, zhlboka sa nadýchla a snažila sa ukotviť v bratových slovách. Nebola učiteľka. Nebola príšera. Bola dobrá a nepodrobí tohto muža – nehľadiac na to, aké temné boli jeho zámery – tým istým hrôzom, cez ktoré si kedysi sama prešla.

Takže mala len jednu možnosť.

Kým si to vôbec stihla uvedomiť, prešla po miestnosti, strhla zo steny kľúče a pustila sa do boja s väzňovými putami.

So šľuknutím sa otvorili. Prešibanec z nich vyskočil, mihnutím oka prebehol krížom cez miestnosť a šúchal si odreté zápästia. Strážca sa v bezvedomí zrútil na zem, z pootvorených úst mu unikalo chrčanie.

Anu zaliala ďalšia vlna nevoľnosti. Pritisla sa k stene. „Môj alchymista,“ hlesla. „Mali sme dohodu.“

„Ach, ten.“ Prešibanec rezko prešiel k dverám cely a nakukol von. „Budem k tebe úprimný, zlatko. Nemám ani poňatia, kto ten muž je. Maj sa.“ Mihnutím oka sa ocitol na opačnej strane mreží. Ana sa vrhla vpred, ale dvere cely sa s rachotom zabuchli.

Prešibanec pred ňou zacvendžal kľúčmi. „Neber si to osobne. Koniec koncov, som podfukár.“

Výsmešne jej zasalutoval, zvrtol sa na opätku a zmizol v temnote.